

Hạnh Phúc Trong Gương

Quý Thể

Tôi đã ngoài bốn mươi tuổi không kiếm được vợ cũng bởi nhiều lẽ. Cái "tội" lớn nhất là xấu trai. Điều đó chính tôi còn thú nhận, huống chi mấy cô gái. Tôi khổ nhất là trước khi ngồi trước tấm gương soi lớn cho tay thợ cạo sẵn sóc mái tóc: Người nghệ sĩ này hí hoáy dao kéo, tông-đơ, khom xuống, ngược lên, xoay qua, xoay lại, tay cầm kéo xấp liên hồi tạo nên khúc nhạc hót tóc rất vui tai. Cuối cùng, sau khi làm xong công việc. Lão ta ngắm tác phẩm của mình, lắc đầu không vừa ý, thốt:

- Cái đầu của ông kỳ quá không tròn cũng chẳng dẹt, hót thế nào trông cũng cứ méo. Bộ mặt ông lạ lắm, hót kiểu nào cũng khó coi!

Từ hồi ngồi lên ghế bây giờ tôi mới có can đảm nhìn vào gương. Trời ơi, lão ta cắt kiểu gì mà mặt tôi dài như mặt con ngựa kéo xe của lão Bộ!

Tôi thuộc hạng dạn dĩ, cũng có đôi lần tôi tỏ tình. Mấy cô gái thường tỏ ra vô cùng bối rối một lúc sau tìm ra lối thoát một cách tế nhị. Các cơ quanh co một lúc rồi nói:

- Em rất cảm động và xin cảm ơn anh. Em rất kính trọng anh, nhưng...

Tôi hiểu cái chữ "nhưng" này mang ý nghĩa gì rồi. Lại thêm chữ "kính trọng". Mấy cô gái thường dùng mấy cái từ kính mến, kính trọng, khâm phục... đối với người quý cô không yêu. Còn đã thích, đã yêu có khi các cô lại dùng chữ nghĩa khó nghe hơn, ví như căm thù, khinh bỉ... chỉ có một người nói lên sự thật đó là mẹ tôi. Một lần nghe tôi xin bà đi hỏi con Lài làm vợ cho tôi, bà nói:

- Con gái người ta mặt hoa, da phấn. Còn mày người ngợm chẳng giống ai, nó không ưng đâu. Thôi để mẹ kiếm đũa xứng đôi, vừa lứa cho.

Tôi biết mẹ tôi muốn ám chỉ con nhỏ tên là Mi, mắt lé con lão Ba Trạo xóm trên.

Đã thế cái nghề thợ may cổ lỗ sĩ của tôi chỉ vừa đủ ăn. Tôi không có bằng cấp, không địa vị, chẳng có tài văn nghệ, đàn hát, thơ ca gì cả. Cuộc sống của tôi le lói như ngọn đèn dầu giữa phố phường đầy ánh sáng. Hỏi như thế lấy gì hấp dẫn phụ nữ? Giang san sự nghiệp của tôi là cái quán may nhỏ. Khách hàng gồm toàn ông già bà cả với mấy người nhà quê. Trong quán tôi có một thứ hiện đại văn minh đó là quyển ca-ta-lô của hãng Sears in một quần áo và vật dụng từ mười năm trước, khách hàng của tôi chẳng mấy khi đụng đến quyển sách dày đầy hình ảnh xanh, đỏ này...

Trong tiệm có cái máy may hiệu Singer tróc cả lớp sơn. Nhiều chỗ tôi phải mua sơn về dặm lại, cái bánh xe dùng làm tay quay xi bóng loáng thì nay đã tróc hết cả rồi còn lại thứ sắt đen sì, đầy mỡ hôi. Tôi cũng có cái tủ kính nhỏ đựng vài xấp vải trắng và màu, loại hoa hòe theo kiểu nhà quê. Gia tài của tiệm vải tôi, đáng kể nhất là tấm gương dành cho khách thử áo, quần soi. Tôi đặt nó quay ra hướng đường cái, Tấm gương soi này tôi mua rẻ của hiệu uốn tóc làm ăn thua lỗ dọn đi nơi khác. Vì là cái gương của hiệu uốn tóc, một mỹ viện lớn nên người ta chọn gương khá trung thực, không bị méo mó. Trên chỗ tôi ngồi đạp máy may có treo cái đồng hồ Ô-đô, mẹ tôi nói chiếc đồng hồ này có từ đời ông bà ngoại tôi, cũ lắm, có tuổi thọ cả trăm năm, mỗi lần lên dây chạy được một tuần lễ. Tôi thích nó vì mặt số to, đứng xa nhìn cũng

thấy. Ngoài ra cứ mười lăm phút nghe tiếng nhạc thời gian rất vui tai.

Qua năm bốn mươi, cái già sầm sập kéo đến. Tôi vạch ra cho mình một kế hoạch "hậu chiến" nghĩa là chuẩn bị cuộc sống cô đơn suốt đời. Tôi chẳng trách số phận hẩm hiu, tôi thả lỏng, buông xuôi không thèm nghĩ ngợi về tình yêu, về gia đình, về người nói dối tông đường. Thế mà đúng vào cái thời khắc tuyệt vọng đó, nàng đến! Số phận trên người ác thật, cứ đợi người ta tuyệt vọng mới mỉm cười! Đó là một cô gái buổi chiều đi qua trước tiệm may của tôi. Có lẽ cô qua lại nhiều lần, đến lần thứ mấy tôi mới để ý. Lần đó như thế này. Một cô gái trẻ đẹp, về sau nàng càng đẹp hơn lên trong mắt tôi. Mỗi lần đi qua, cô bước chậm, rồi gần như đứng hẳn vài giây. Cô ấy đưa tay sửa lại mái tóc, nhìn vào trong tiệm, mỉm cười. Một nụ cười thân thiện xinh tươi. Lúc đầu tôi không tin nụ cười ấy dành cho mình. Nhưng sau sự việc cứ lặp đi lặp lại mãi, tôi cho rằng ấy không phải là ngẫu nhiên. Tôi lúc đầu còn phân vân, sau thì tin, nàng bước chậm lại là vì tôi, nàng đứng hẳn lại sửa mái tóc cũng vì tôi, và nhất là nụ cười ấy dành cho tôi.

Thế nhưng cuộc sống cũng dạy cho tôi bài học về sự cẩn thận. Có sự nhầm lẫn chẳng? Hay là cô ta cười với ai? Nhưng còn ai vào đây nữa. Nếu gặp gỡ giữa đường có thể nghĩ nàng cười với kẻ nào đó đứng gần tôi hay ở sau lưng tôi. Đàng này chỉ có một mình tôi ngồi trong quán. Hay nàng làm tôi với một người nào quen? Cũng vô lý, nếu là người quen cũ thì nàng đã chào hỏi. Nếu không chắc hoặc biết mình làm thì nàng đã không tiếp tục đi qua và cười. Tôi nghĩ chẳng lẽ cứ đứng đưng với nụ cười thân thiện đó mãi sao? Phải đáp lễ chứ. Tôi không dám đường đột, tôi cho sự trả lễ của mình leo thang từ từ. Đầu tiên là cái nhếch mép, gợi lên hình ảnh mơ hồ về nụ cười. Lần khác tiến bộ hơn, tôi nhìn vào mặt nàng cười nhẹ và cái gật đầu. Lần khác một cái gật đầu chào kính trọng, kèm với nụ cười thân ái. Ôi cùng với nụ cười đó lòng tôi nở như bông hoa toả ngát hương! Đối với một thằng đàn ông ngoài bốn mươi mạnh mẽ và đầy kinh nghiệm yêu đương thì việc đó quá thường tình. Nhưng tôi chỉ là cậu học trò mới học bài đầu tiên. Tất cả những gì vừa diễn ra đó quá sức chịu đựng của tôi. Trong những ngày ấy tôi sống không phải trên nền nhà tôi, không phải trên mặt đất mà bằng bình giống như là trên sóng, dập dùi, lao đao. Người ta gọi yêu là cảm, tôi đang mắc chứng "cảm" đây. Toàn thân tôi hơi đau, mệt mỏi, rã rời, nhưng lại là thứ đau đớn dễ chịu. Đem máu tôi ra tìm chắc nhiễm đầy vi rút "Y".

Thời gian đó ngày nào cũng thế. Nàng đi qua, chậm dần, đứng lại, sửa mái tóc, nhìn tôi mỉm cười. Cái trình tự ấy không bao giờ thay đổi. Nó chỉ thay đổi liều lượng, rõ hơn, mạnh dạn hơn, lâu hơn. Tôi tin chắc sẽ có một ngày nàng bước chân vào quán. Và rồi nàng không sớm thì muộn cũng rụng vào vòng tay của tôi. Mới nghĩ đến đó tâm hồn tôi rung lên những tiếng chuông giáng sinh. Tôi thầm cảm ơn số phận đã đem đến cho tôi cô gái và một mối tình tuyệt vời. Trước đây tôi đã cam chịu cảnh cô đơn, bây giờ tôi thấy mình hạnh phúc. Tôi soi gương và láy làm lạ, tại sao lâu nay mình chán ghét khuôn mặt này? Bây giờ tôi nhìn thấy rõ giá trị mình. Tôi không đẹp trai nhưng có duyên. Tôi trẻ trung, khoẻ mạnh, tôi có nghề nghiệp. Tôi còn là người tốt, người lương thiện... tóm lại tôi có nhiều thứ mà người khác không có. Tôi nghĩ, chính là tuổi này, người đàn ông mới đủ chín để mở thực to hàm răng cắn trái hôn nhân chín mọng, tươm mật ngọt lịm.

Cuối cùng tôi thấy cần làm cho sự việc trở nên dứt khoát. Không nên để nàng hoang mang và chờ đợi. Tôi quyết định viết cho nàng bức thư. Đã quyết thì phải làm. Tôi chuẩn bị xấp giấy, ly cà phê đen. Cuối cùng đêm đó gần ba giờ sáng mới được bức thư tôi tạm hài lòng sau khi tôi xé bỏ hơn mười tám lá thư khác. Thư gồm ba phần, một tỏ tình, hai cầu hôn, ba lời hứa hẹn về một cuộc sống tốt đẹp. Tôi sợ mình lưỡng lự rồi đổi ý. Tôi cho ngay bức thư vào phong bì rồi dán lại, tôi viết tên địa chỉ nàng, có được tên và địa chỉ, tôi phải hỏi lộ cho thằng cha Tạo làm nghề mài dao kéo để lão làm thám tử tư. Không đợi sáng, trời còn mờ tối, tôi đạp xe ra thùng thư công cộng. Tôi dồn hết can đảm nhét bức thư vào khe hở. Giống như con bạc "khát nước" liều mạng đặt hết số tiền cuối cùng.

Thời gian chờ đợi hồi âm đối với tôi chả khác gì bị tra tấn. Điều gì sẽ xảy ra, tôi chơi trò tưởng tượng. Tôi vẽ ra không biết bao nhiêu cảnh, tôi viết kịch bản, tôi dàn dựng, nhiều đoạn phim mà vai chính là tôi với nàng. Tôi đóng vai người hùng giải thoát nàng khỏi tụi lưu manh ám hại, như Lục Vân Tiên cứu Nguyệt Nga khỏi tay thằng cướp Phong Lai. Lại có khi tôi đóng vai nhà thơ làm mềm lòng người đẹp. Không phải chỉ đóng vai người hùng, nhà thơ, tôi còn muốn trở thành nhà doanh nghiệp giàu có ném tiền qua cửa sổ đưa nàng vào tiệm mua tặng viên kim cương to bằng cái trứng cút! Ai có chờ thư mới thấy người phát thư ban phát phép lạ. Trước đây tôi không quan tâm đến thằng cha Lộc phát thư trong xóm tôi. Nay thì nhất cử nhất động của lão tôi đều để ý. Thế mà lần nào qua nhà lão cũng đạp xe vào.

Hơn mười ngày sau, khi tôi tuyệt vọng thì lão Lộc tới trao thư. Tôi mừng suýt ôm hôn bộ mặt sần sùi của lão. Tôi cầm cái bì thư xanh nâng niu rồi áp vào ngực, chỗ quả tim. Tôi nghe nó đập thành thịch như giã gạo chày ba. Lấy cây kéo thợ may ra tôi cắt một đường dọc mép phong bì lòi tờ giấy màu thiên thanh, ngai ngái mùi phấn son. Tôi đưa lên mũi hít một hơi rồi đọc.

Thưa ông thợ may kính mến của em. Đọc thư ông, em rất cảm động. Em xin ông tha thứ. Tất cả lỗi lầm gây nên sự hiểu nhầm cho ông là tại em. Số là buổi chiều nào lúc năm giờ em đều đến chỗ hẹn với anh ấy. Ở nhà em trang điểm phấn son xong, nhưng trong nhà em không có tấm gương lớn cho em soi cả người mình. Vì thế mỗi khi đi qua hiệu may của ông, em mạn phép nhìn xem vóc dáng mình có tươm tất hay không? Nhờ tấm gương rất sáng và tốt của tiệm ông em sửa sang lại mái tóc, mỉm cười thử

xem nụ cười có được quyến rũ hay không? Kế đó em nhìn lên cái đồng hồ treo tường xem thử sớm hay muộn. Nếu sớm thì em còn nấn ná ăn hàng. Nếu đã muộn em rảo bước cho nhanh kéo để chàng chờ tội nghiệp. Người yêu của em rất dễ thương và đẹp trai, ông mà gặp thì cũng mê. Em sắp lên xe hoa, nếu chàng đồng ý em sẽ đến tiệm ông đặt may áo cưới. Ông mừng cho em đi! Em xin ông thông cảm. Thực tình em chưa trông thấy ông bao giờ...

Quý Thể